№ 231. 5 ნოემბერი, პარასკევი. 1866 1882 5 ნოემბერი, პარასკევი. № 231.

რედაქცია

გალაკტიონის ბრანსვიკზე ი. ივ. ბეგნაზაროვის სახლში ქალაქის ქვეშ.

ხელის-მოწერა

მიიღება თელავში „დროებისა“ რედაქციაში, ქუთაისში ბელოვის (გვარიანის) წიგნის მაღაზიაში. კარგად მცხოვრებლებისთვის ადრესი: Въ Тифлисъ, въ редакцію „Дрозба“.

„დროების“ ფასი:

თელის წელიწადში . . . 9 მან. | ხუთის თვეში . . . 3 მან.
ექვსის თვეში . . . 5 მან. | კრების თვეში . . . 1 მან.

დროება

გამოდის უოველ-დღე ოთხშაბათის გარდა

ფასი განცხადებისა

დიდის ასოებით, ერთ ხაზზე 1 ან. ამისაზედ ნახევარ ან., ნაკლებ ასოთი ერთ ხაზზე 8 ან.

თუ ხანგრძლივი შეთანხმებაა, რვადქცეა გასწორდეს და შეიმოკლების დანიშნულ ფასად გამოგზავნილ წერილებს. დაბეჭდილ წერილს რვადქცეა უფასოდ განცხადებენ.

განცხადება მიიღება ქალაქში, ნუსხელ დასნეგ ენებზედ.

ქუთაისში განცხადება მიიღება ბელოვის წიგნის მაღაზიაში.

ცალკეა ნომერი „დროებისა“ დაბეჭდილი შაბათ.

სხვა-და-სხვა მიზეზის გამო, ჩვენ იძულებული ვართ მხოლოდ ნახევარი გამოვცეთ ჩვენის გაზეთისა.

ტელეგრამა

(„ხალხთა-შორის ტელეგრაფის სააგენტოსა.“)

პეტერბურგი, 3 ნოემბერს. „მძარეთებლობის მოამბეში“ დაბეჭდილია შინაგან საქმეთა მინისტრის ცირკულიარი, რომელშიაც გამოცხადებულია, რომ გუბერნიის მთავრობას მხოლოდ განსაკუთრებითს შემთხვევაში აქვს უფლება იშუამდგომლოს სოფლის საზოგადოებათა გარდასახადის შეწევნაზედ ანუ დროებაზედ.

„ბოლოსში“ სწერენ, რომ გუშინ გახსნილა მარიუპოლის რკინის გზა.

იდღესასწაულეს ათის წლის არსებობა საქალაქო საქმიო კურსებისა; ბევრი თანაგრძნობითი სიტყვები წარმოითქვა ამ დღესასწაულზე; განსაკუთრებითი ყურადღება შროტოიესეის კოტრიარევსკის სიტყვამ დაიმსახურა. ბოროზენეის გუბერნიის ექიმთა კრებამ ერთ-ხმად გადაწყვიტა: გამოეცხადოს ჩვენის მხრით თანაგრძნობა საქალაქო საქმიო კურსებსა და საერო კრებებს ყურჩიოთ, რომ საერო ექიმებათ ქალები-ექიმები დანიშნონ.

კახანოვის კამისია იხილავს ამ ჟამად საერო კრებათა სხვა-და-სხვა შუამავლობას, რომელთაგან ზოგიერთები ადგილობრივ ინტერესებისათვის ძალიან საყურადღებო ადმოჩნდა.

„დროების“ ფელეტონი, 5 ნოემბერ.

ფბრალო გარემოება

მე და მამა ოქროპირე 187* წელს გავეცანით ერთმანეთს. ის არის რიგიანი ბერი, რომელსაც ვერავინ ვერ შესწამებს „წვერცამეტობას“, და არც მე გახლავართ ისეთი კაცი, რომლის პირის ქცევა ყველა წვერცამეტასათვის მოვალეობას შეადგენს.

აღფურვილნი ამისთანა ღირსებით, ჩვენ ერთმანეთს ვერ ავცდებოდით ცხოვრების გზაზედ. და აგერ, მართლაც ერთ მოღრუბლულ დილას შემოდგომის ტლაპოში, მე და მამა ოქროპირე ერთსა და იმავე დროს გავჩნდით ჩვენი სულფლის შუა-გზაზედ, სადაც კაცი ვერ გაბედავდა გამოსელას, თუ არ ყოველად შემძლებელი ნიშადურის სასტიკი ზედ-მოქმედება. ეს ის დღე იყო, როდესაც პირველად გავიგეთ ნიშადურის ძალა მეცა და ბერმა ოქროპირემაც.

ის მიემგზავრებოდა დასავლეთისკენ, მე კი ჩემი ნიშანი ამოღებული მქონდა აღმოსავლეთისაკენ, და ამ სახით უნდა პირისპირ შეეყრილვიყავით ორნი ფრიად ღირსეულნი მგზავრნი.

ოქროპირე იყო მალალ-მალალი და ახმახი კაცი, რომელსაც მარტო საკუთარი მუცელიც ერეოდა ხოლმე მშრალ ამინდშია და, რასაკვირველია, ასეთი ტალახი ძალიან უჭირებდა საქმეს. მე კი, ერთი პაწაწინა ქონდრის კაცი, გამოკლარწული, ზეზეულად ჩამომხმარი, უფრო ნაკლები სიმსუნაგით მიყურებდა ეს გზა, თუმცა დიდი სიფრთხილე მჭირდებოდა, რომ ტლაპოში არსად ჩავვარდნილიყავ და ორშაბათის უენს არ დავმგზავსებიყავ.

ბევრი ვაი-ვაგლახის შემდეგ დაუსისწვრიდით მე და ოქროპირე ერთმანეთს. ერთი ბედნიერი შემთხვევა რომ არა, ჩვენი გაცნობა გადაადებოდა მომავლისათვის. მაგრამ შემთხვევა მოხდა და თან მოიყოლა ჩვენი დაურღვეველი კავშირი, ჩვენი ღირსშესანიშნავი მეგობრობა.

ეი როგორ იყო საქმე:

ოქროპირეს ეპყრა ხელში შეეერცხლილი კვერთხი და ტანთსაცმელი კი მეტად ღარიბი ჰქონდა. უნდა ვაღიაროთ და ესთქვა, რომ მე თავში გამიელა უადგილო ეჭვმა—უთუოდ სხვისი უნდა ყოფილიყო ეს კვერთხი, და მხოლოდ შემდეგ ერთ-ნაირი პროცესისა, რომელსაც მდაბიურად აწაპნას, აკვრას ეძახიან, ჩაუვარდა ხელში ამ ლატაკ კაცსა, თორემ სამაგისო ფულს სად იშოვნიდა-მეთქი. სწორედ ამ ერეთიკული აზრის ბრალი უნდა ყოფილიყო, რომ მე უცებ გამიცურდა ფეხი და ჩავიმუხლისთავე ტალახში.... თუმცა ისევ მალე წამოვხტი, მაგრამ უცებ, ალბად ჩემი მაგალითით შეშინებული თუ წახალისებული, გაიშალა მამა ოქროპირეც და ერთი სხვანაირადაც გაიშალა: უმტყუნა ჯოხმა, თავი და მუცელი ვეღარ შეიმაგრა და პირქვე სიგრძეზე, ხელებგაშლილი ჩაეცა ტლაპოში კაცი...

ასტყდა ერთი საშინელი ბრძოლა მამა ოქროპირესა და ტალახ შორის; მაგრამ რამდენიც მომატებულ მხნეობასა ხმარობდა პირველი, იმდენს საფუძვლიანად ებღაუჭებოდა მას უკანასკნელი. ეს ბრძოლა ინაცვალებდა საგნის შესახებ ის ცალკე აზრს წარუდგენს საზოგადოებას;

2) ამ გვარ კამპანიის დაარსებას სარგებლობის მოტანა შეუძლიან ქავკასიისათვის და

3) კამპანიას უფლება აქვს—რამდენიც უნდა, იმდენი ფული აწარმოოს ამ საქმის წასაყვანად.

რაღა თქმა უნდა, რომ ამ გვარ გარდაწყვეტილებას ქავკ. სამეურნეო საზოგადოებისას არავითარი პრაქტიკული მნიშვნელობა არა აქვს ამ საქმეში.

* * *

მოგვყავს ცოტათი უფრო დაწვრილებული ამბავი ვლადიკავკაზის საქალაქო ბანკის გაკოტრებაზედ: როგორც გაზ. „კავკაზში“ დაბეჭდილი დეპეშა გვაცნობებს, ამ ბანკში ყოფილა: 150,000 მან. თავნი ანუ ძირის ფული, 1,400,000 მან. კერძო შეტანილი, სარგებლით, შესანახავად და 150,000 მანეთიც სახელმწიფო ბანკიდამ ჰქონია სესხად აღებული. ამ ფულიდამ ამ ჟამად ერთი გროშიც აღარ დარჩა ბანკში, თითქმის სულ ბანკის გამგებლებს წაუღიათ და მაგიერად დაუტოვებიათ ექსილები, რომლებითაც ბანკი ერთს ფარასაც ვერ ამოიგებსო.

ამ ბანკის ფულის შეჭმას აბრალებენ: ადრინდელ დირექტორს ბანკისას ივ. ბაგდანოვს, იმის ძმას—ძალაქის თავს ბრ. ბაგდანოვსა და ახლანდელ დირექტორს ზუევიჩს.

* * *

„ეურიდიული მიმოხილვა“ გვაცნობებს, რომ აზნაურს ვ. მირზოევს ქავკასიის საინტენდანტოზე შეუტანია საჩივარი ტფ. ოლქის სასამართლოში და ამ საჩივრით 300,000 მან. ითხოვს საინტენდანტოდამ, ომიანობის დროს სამხედრო მასალების გადაზიდვის ფასსო. ამბობენო, უმატებს ზემოხსენებული გაზეთი, რომ ბ. მირზოევს აქვს ხელში ისეთი საბუთები, რომელნიც ამტკიცებენ ზოგიერთ ჩვენ ინტენდანტის ჩინოვნიკების უწესო ქმოქმედებასო გაელილ ომიანობის დროს.

* * *

ჩვენს გაზეთში იყო ამას წინად დაბეჭდილი სამეგრელოს სოფ. სუჯუნიდამ მიღებული კორრესპონდენცია, რომლის ავტორიც ზოგიერთ უკმაყოფილებას აცხადებდა იქაურის სკოლის მასწავლებელზე; სხვათა შორის, ქართული გალობა მოსპო აქაურს სობოროში და რუსულად აგალობებს თავის შაგირდებსაო, რომელიც ხალხს სრულიად არ ესმისო და სხვ. ამ კორრესპონდენციის თაობაზედ ჩვენ მიეიღეთ ბ. სუჯუნის მამასახლისისაგან ახირებული გამამართლებელი წერილი ბ. მასწავლებლისა; მოგვყავს ამ წერილიდამ უმთავრესი ალაგები:

„მე გახლავარ ამ საზოგადოების შვიდასი კომლისაგან ადმორჩეული მამასახლისი. ნათქვამია „თავის ქება კიტრად

და ალმოსავლეთისაკენ, და ამ სახით უნდა პირისპირ შეეყრილვიყავით ორნი ფრიად ღირსეულნი მგზავრნი.

ოქროპირე იყო მალალ-მალალი და ახმახი კაცი, რომელსაც მარტო საკუთარი მუცელიც ერეოდა ხოლმე მშრალ ამინდშია და, რასაკვირველია, ასეთი ტალახი ძალიან უჭირებდა საქმეს. მე კი, ერთი პაწაწინა ქონდრის კაცი, გამოკლარწული, ზეზეულად ჩამომხმარი, უფრო ნაკლები სიმსუნაგით მიყურებდა ეს გზა, თუმცა დიდი სიფრთხილე მჭირდებოდა, რომ ტლაპოში არსად ჩავვარდნილიყავ და ორშაბათის უენს არ დავმგზავსებიყავ.

ბევრი ვაი-ვაგლახის შემდეგ დაუსისწვრიდით მე და ოქროპირე ერთმანეთს. ერთი ბედნიერი შემთხვევა რომ არა, ჩვენი გაცნობა გადაადებოდა მომავლისათვის. მაგრამ შემთხვევა მოხდა და თან მოიყოლა ჩვენი დაურღვეველი კავშირი, ჩვენი ღირსშესანიშნავი მეგობრობა.

ეი როგორ იყო საქმე:

ოქროპირეს ეპყრა ხელში შეეერცხლილი კვერთხი და ტანთსაცმელი

მამა ოქროპირეს და ვეღარ მიახწეინებდა ის თავის მიზანს, რომ მე არ შეესწრებულვიყავ იქ ჩემის ქონდრის კაცობით. ბაგიკვირდებათ კი, ეიცი, რა უნდა გეშველნა შენ იმისთვისაო? მართლაც, ჩემი ფიზიკური ლონით მე რას შევეწეოდი იმოდენა ადამიანს! მაგრამ ბაჩაგანა კაცზე იტყვიან ხოლმე—რასაც მიწაზე ხედავთ, ერთი იმოდენი მიწაში დაგოგაესო.

ცოტა მოფიქრების შემდეგ, მე ეტაცე ხელი ბერის ჯოხსა, როგორც იყო, ამოვუტარე ოქროპირეს ქვემოდან და მწვეტი ბოლოთი დაეუწყე დაუცხრომელი ლუტუნი, რომელზედაც დავამყარე მთელი ჩემი იმედი, რადგან ვიცოდი, რომ როგორც ახალგაზდა შეყვარებული, ისე ყოველი ბერი, რომელი წლოვანობისაც უნდა იყოს, იქვიანია და, მაშასადამე საშინლად ეშინიან ლუტუნისა.

წარმოიდგინეთ, რომ ჩემმა მოფიქრებამ გასჭრა: ერთბაშად მეომარ ბერს აუვარდა სიცილი ამ მტირალ გარემოებაში, დამიწყო ვედრება, რომ თავი დამენებებინა, მაგრამ მე ჩემი არ და-

"დირსო", მაგრამ იმას კი თამამად ვიტყვი, რომ ავისა და კარგის გარჩევა შემიძლია და მეხმის, როგორც წარმომადგენელს მდაბალის საზოგადოებისას(?!)..

„ჰ. ავტორის წერილი ერთიოდენ კერძო ინტერესებით კიცხავს ჩვენს მასწავლებელს... რუსული გალობა წინადაც საკმაო დროიდგან იყო ჩვენს სობორო-ეკკლესიაში, მაგრამ არა-ნიადაგ. ათითორმეტი წელიწადი გასმავლობს, რაც სასწავლებელი გახსნილა,—რასაკვირველია ბავშვები ისწავლიდნენ რუსულ გალობას.

„და უმჯობესი არ არის, კარგად განმშვენებით იგალობონ ამ მასწავლებლებმა და მისმა შაგირდებმა ხანდისხან ლოსპოდი პამილუი, რომელსაც ხალხი სასოებს და თვისებაც აქვსთ ქართულისა და რუსულის გალობისა?. ნეტამც ვინმე დროთი-დრო ბერძნულ გალობასაც იგალობებდეს, — არა უშავს-რა ჩვენ მართლ-მადიდებელ ქრისტიანეთათვის!..“

* *

ქუთაისიდამ შემდეგ ამბავს გვწერს ერთი იქაური სომეხი ალექსანდრე ბეგილიანცი იქაურს სომხის მღვდელზე მ. ტ.-დ. ი—ცზე:

26 ოქტომბერს ერთი მოხუცებული ქალი მირიანოვისა მიიცვალა და იმას მიასვენებდნენ სასაფლაოზედო. სასაფლაოზე რო მიასვენეს მ. ტ-დ—ს შეეტყო, რომ მიცვალებულის ჭირისუფლებს ქელეხი არ გაემართათ. ეს ისე იწყინა თურმე, რომ იმ წამსვე მოიხადა ფილონი, ჯვარი სხვას ვარდასცა, მიცვალებული მიატოვა და წამოვიდა სასაფლაოდამ. ძარგი ბედიო, რომ იქვე მეორე მღვდელი დაესწრო, რომელმანც შეასრულა ყოველი წესი, თორემ, თქვენს მტერს, მიცვალებული დაუსაფლავებელი დარჩებოდაო.

წერილი რედაქტორთან

ბ. რედაქტორო! ამ თვის 3-ს იყო დანიშნული ბენეფისი ბ. ქ. ყიფიანისა („კაცის მკვლელი“), რომლის გამოთაც წაველი თეატრის კასაში ლოჟის ბილეთისთვის და რადგან ბილეთები მზად არ გახლდათ, დავეწერე და დანიშნული ფასი ჩავაბარე ბატონ კასირს, რომლიდამაც მესამე დღეს მივიღე ლოჟას ბილეთი № 11-ტი.

დანიშნულს დღეს მივდივართ და ჩემგან ნაყიდ ლოჟაში სხვები ბძანდებიან, რომლებმაც ჩემს კითხვაზედ მიპასუხეს, ეს ლოჟა აბონიმენტით გახლავთ ჩვენიო. ჰკითხეთ კასირს და პასუხს მაძლევს ბატონი ანტრეპრენიორის ძმა აბაშიძე (რომელთანაც საქმე არ მქონია), **„вкралась маленькая ошибка“**.

ძარგი იქნება, ჩვენმა ქართული დასის ანტრეპრენიორებმა რიგიანი ყურადღება მიაქციონ თეატრის წესებს და ამისთანა მცირე შეცდომა (როგორც ეძახიან) აღარ მოუვიდესთ.

თ. სოლომონ ვაჩნაძე.

ნარევი

ერთს ამერიკის გაზეთში სწერია ახირებული თავის-მკვლელობის ამბავი. ეს შემთხვევა მომხდარა ამერიკაში. აი, რა წერილი უნახავთ მიცვალებულის მარცხენა ფეხის ჩექმაში:

„მე შევირთე ქვრივი, რომელსაც მოზდილი ქალი ჰყავდა. მამაჩემი ხშირად დადიოდა ჩვენსას, შეუყვარდა ჩემი გერი და შეირთო. ამ ნაირად ჩემი მშობელი მამა გახდა ჩემ სიძედ და ჩემი გერი ჩემ დედათ, რადგან ის შეიქნა ცოლი მამი ჩემისა.

„რამდენიმე ხნის შემდეგ შემეძინა ვაჟი, რომელიც, რასაკვირველია, ჩაითვალა მამიჩემის ცოლის ძმათ და ჩემ ბიძათ, რადგან ის იყო ძმა ჩემის დედინაცვლისა. მამიჩემის ცოლს, ე. ი. ჩემს გერს მიეცა ვაჟი, რომელიც გახდა ჩემი ძმა და მასთან ჩემი შვილი-შვილიც, როგორც შვილი ჩემი გერისა. ამ ნაირად ჩემი ცოლი შეიქნა ჩემ ბებიათ, როგორც დედაჩემი დედი-ნაცვლისა. მე კი ვიყავი ქმარი ჩემის ცოლისა და იმავე დროს იმის შვილის-შვილიც და რადგან რომელიმე პირის ბებიის ქმარი ამ პირისათვის პაპაც უნდა იყოს, ამის გამო მეც, მე უბადრუკი და უბედური, გავხდი ჩემის თავის პაპა!“

* *

ვიღაც ახირებულ ამერიკელს ცეცხლის საზღვეველ საზოგადოებაში დაუზღვევინებია ძვირფასი ციგარები. რამდენიმე წელიწადში ამერიკელმა მოსწია ყველა ციგარები და კიდევაც მოითხოვა საზოგადოებისაგან ფული დამწვარი ციგარებისა. საზოგადოებამ უზღო ფულები, მაგრამ საჩივარი დაიწყო იმ კაცზე: საზოგადოებაში დაზღვეულ ციგარებს მალათ წაუკიდა ცეცხლიო..

განცხადებანი

ქუთაისის ქალაქის

გამგეობისაგან

ქუთაისის ქალაქის გამგეობა ამით აცხადებს, რომ ცამეტს ნოემბერს 1882 დანიშნულია ვაჭრობა ქუთაისის ბულვარში მადნეულების წყლისთვის სავაჭროთ გაკეთებულის კიოსკისა იჯარით გაცემაზე.

ვაჭრობა დაიწყება 12-ს საათზე და გათავდება 2-ს საათზე.

დაწვრილებითი პირობების შეტყობა შეიძლება უპრავაში ყოველ დღე უქმის გარდა, დილის 9 საათიდამ ვიდრე 2-ს საათამდე. (3—1)

სიღნაღის მოქალაქე ივანე ჯანოვი მწუხარებით აუწყებს თავის ძმის ვასილ გიორგის-ძის ჯანოვის გარდაცვალებასა და სთხოვს ნათესავთა და ნაცნობთა მობრძანდნენ მიცვალებულის გამოსვენებაზედ ამა თვის 5-სა, პარასკევს, დილის 10 საათზედ ძალოუბანის ეკკლესიაზე და იქიდან ველაბარში, პეტრე-პავლეს სასაფლაოზედ.

20 გიორგობისთვეს, შაბათს,

დანიშნულია

კრება,

რომელზედაც უნდა შემუშავდეს და გამოიკვლიოს ქართული ტერმინები ყველა სასწავლო საგნებისა. მსურველთ ამ კრებაზე დასწრებისა სთხოვენ დანიშნულ დღისათვის შეჰკრიბონ, როგორც მზა ქართული ტერმინები, აგრეთვე გამოსაკვლევი—ახლები, რომელნიც გარჩეულ იქმნებიან კრებაზე.

უმორჩილესად სთხოვენ აგრეთვე ქალაქს გარეშე მცხოვრებთა, რომელთაც კი შეუძლიანთ ამ საქმეში დახმარება—თვის ცნობები გამოგზავნონ ამ ადრესით: **Тифлисъ, городское Ремесленное Училище, преподавателю А. Гуладзе,** ანუ **I. Мревлишвили.**

ადგილი თავის დროზე იქნება გამოცხადებული. (10—3)

ვიშილე. ოქროპირე ჯერ კი შესუსტდა, მაგრამ ბოლოს ერთი საშინელის ძალით წამოიწია და უცებ გადმობრუნდა ზურგზედ. უნდა დაგენახათ, რა პირის სახე ჰქონდა ამ დროს პატივცემულ ბერს!.. სქელი ტალახი, რომელიც წებოსავით იკრავს ადამიანს, გადაკრული ჰქონდა ლუკმა-ლუკმა პირზედ, ცხვირის ნესტოებზედ, ყურებზედ, თვალებზედ, შუბლი ხომ აღარა ჩანდა. ასეთ საგულისგულო გამასხარავებას ვერც ერთი მტერი ვერ მოიფიქრებდა და ვერ მოუხერხებდა თავის მოკამათეს. მაგრამ სიცილის თავი ვისა ჰქონდა, გარდა თითონ ოქროპირესი, რომელსაც არ მივეცი მოსვენება, მანამ არ წამოვსვი და მერე ეჭვების ალმძვრელი ჯოხი არ მივეცი ხელში.

ალბად ბუნების სტიქიამ იცოდა მამა ოქროპირეს განძრახვა და, ხომ მოგეხსენებათ, რომ ყოველი სტიქიური ძალა საშინელი ლიბერალია, რის გამოც ასეთ სასოწარკვეთილებაში მოდიან პოლიციური დაწესებულებანი ყოველ ქვეყანაში,—და უნდოდა ამ სტიქიას, ტალახს, დაეცვა პირი მამა ოქროპირესათვის, რომ უკანასკნელს ველარ ეხმარებინა თავისი მძლავრი ენა. მაგრამ მე გადაუდექ წინ ამ განძრახვას ბუნებისას, ავაყენე პატივცემული კაცი, მივიყვანე გუბესთან, დავაბანინე პირის სახე და ამით დავიმსახურე მისი ჩემდამო ყურადღება და მეგობრობა.

მამა ოქროპირემ შემატყობინა ამხელად, რომ ის მიემგზავრება ტფილისში, თავის უუფროსეს ბერთან, რომელსაც უნდა შესჩივლოს ბევრი რამ. ჯერ-ჯერობით არა თქვა რა თავის საჩივარზედ, მაგრამ დამპირდა, რომ უკეთუ გასჭრის მისი ერთგულობა და ჩაეთვლება ღირსებად მისი ქვეშევრდომობითი წადილი, მაშინ იგი მიამბობს მე ყოველსავე.

არ გასულა სულ ერთი თვე, რომ ჩემი ორთავე თვალებით დავინახე იგივე ოქროპირე, მაგრამ სრულებით სხვა გარემოებაში. ძნელა იცნობდა ახალ ბრწყინვალე მიტრაში, ოქროს ჯვარში, ახალთ-ახალ აბრეშუმის ფერად-ფერად საცმელებში მამა ოქროპირეს, რომელიც იდგა წირვაზედ თავის ახალ სამწყსოში!

წირვის შემდეგ მიველი ჯვარზედ სამთხვევლად, და ახალმა არხიმანდრიტმა მიმიპატიჟა თავის სადგომში. მე სიამოვნებით აღვასრულე მისი სიტყვა. გახარებულმა ოქროპირემ მიამბო:

— ასე ყოფილა, შვილო, ეს ქვეყანა... ხშირად უბრალო გარემოებას შეუძლიან ადამიანის ფეხზედ დაყენება. როგორც შენ მე ამას წინად დამიხსენი სასირცხო სიკვდილისაგან ტალახში წარმოუდგენელი იარაღით—ლუტუნით, ისრე სხვა გვარმა უბრალო იარაღმა მე დამიხსნა ჩემი მწვავე ბედისაგან. სილარიბე და ჩაგრულობა უფროსებიდგან იყვნენ ჩემი მდევარნი. მე მათ ვერსად ავცდი. ჩემი სარჩო იყო მხოლოდ ჩემი ხუმარა ენა, მასხარობა, რისთვისაც „საცა კომლი მაღალი იყო, მე იმათი სტუმარი ვიყავ“. ქელეხები და ქორწილები უჩემოდ არ გადასწყდებოდნენ, და ამ ხელობითა მქონდა კუჭი მაძღარი. მაგრამ ჩემი კუჭის სიმაძღრე ხშირად მაყენებდა უფროსების უკმაყოფილებას. ვერა სახსარი ვერ ვუპოვნე ჩემ თავს დასახსნელად. ბოლოს გადავწყვიტე ამ გარემოებიდგან გამოსვლა ამ საშუალებით, რომელსაც ეძახიან ამბავტანიობას. მაგრამ ამაშიაც არჩევანს დიდი ადგილი უჭირავს. მე ჩემ გარდაწყვეტილებას მივეცი სრულებით სვა რიგი ხასიათი და რა უცბად გასჭრა, დიდება შენდა ღმერთო! გასჭრა გამოუძიებლად, პირ-და-პირ, შეუმოწმებლად!...... დავასახელე თუ არა, რომ ჩვენი მეთქი, და ჩემმა ბედმაც გაიღიმა მხიარულად. მაშინათვე ჩამაბარეს ეს დიდი ძველებური მონასტერი თავისი სამწყსოთი და თანაც იმედი მომცეს, რომ, უკეთუ რიგიანად აღვასრულებ მოცემულ ინსტრუქციას, იქნება, ტფილისშიაც გადმოგიყვანოთო...

დიაღ, ხშირად უბრალო ეშატანიობას ძრიელ ბრალიანი და ბარაქიანი ადგილი მოზღვევს ჩვენ ქვეყანაში!..

სტ. ჭრ—შვილი.

Дозволено цензурою. Тифлисъ, 4 Ноября 1882 г. Типографія Мсликова. გამომცემელი ს. მესხიშვილი. რედაქტორი ს. მესხი.